

En saknad hundvalp

En litterär berättelse

Ylva Svenberg

äktenskapet har rämnat. Han har gömt ett jaktgevär under jackan på ryggen. Nu tar han fram det och hotar mamma, barnet och sig själv. Mamma blir nervös, uppriven och pratar och pratar. Till slut överlämnar han geväret till henne. Hon går omedelbart med barnet och geväret till grannen Ke. Han låser in det i sitt vapenförråd. My och hennes lillasyster är under tiden ensamma i villan, de är knappt fem respektive tre år. Detta har My hört berättas en gång när hon fortfarande är ett barn.

Barnen får sjukdomen mässlingen, en idag klassad sjukdom som livsfarlig och som alla barn vaccineras mot. Som sjuk får My ligga i föräldrarnas dubbelsäng. Den ena halvan är ju ändå tom, ingen annan sover där. Det känns tryggt för My att få ligga i den stora breda sängen.

Det är vinter igen, My är snart sex år och förkyld. När det är vinter går My fram till fönstret då och då för att titta hur isen lägger sig över hela sjön nedanför backen. Grässjön brukar frysa till is tidigt och My håller på att lära sig att åka skridskor. Man brukar kunna åka över hela sjön när isen har lagt sig och de har någon vuxen person med sig. När barnen är ensamma på isen vågar ingen åka tvärs över sjön till den andra sidan. Inte heller till den närmsta kortsidan av sjön där Järnverket pumpar ut sitt avloppsvatten eller till den bortersta kortsidan där de stora öppna vagnarna med människoavföring från dassen töms. Dessa vagnar dras av stora starka ardennerhästar. Högt uppe på styrplatsen sitter bistra gubbar i keps, de smacker på hästarna och drar i deras tömmar.

En påsk innan My ska börja skolan blir hon och lillasyster körda till ett av de svenska hembiträdenas föräldrar. Det gamla paret bor i en rödmålad stuga ute på landet. De blir skjutsade i deras morfars T-Ford och av Herresätets chaufför.

Snön håller på att försvinna och vägen är tjälskadad. Systrar-
na har på sig sina svart-och rödrutig kappor i ylletyg, sydda
av deras mamma. De har hattar med band under hakan i
likadant tyg och varma strumpor och knytskor. My minns
att den gamla frun i paret är snäll, pratsam och vänlig, men
de stirrar fascinerat på hennes mun som helt saknar tänder.
Herrn i huset är tystlåten och säger inte många hela meningar
under hela veckan. Varför de ska vara där en hel vecka vet inte
My och ingen har heller berättat. En dag är frun i huset borta
hela dagen. Det råder en spänd väntan till dess hon kommer.
My tror inte sina ögon när hon ser att frun har hela mun-
nen full med tänder. Alla börjar att gapskratta och slår sig för
knäna. Så mycket mer minns inte My från veckan, mer än att
de brukar gå fram och tillbaka på den leriga vägen och att de
klättrar upp på en hög sten och tittar om det kommer någon
bil farande.

Det är vår, mamma har bestämt att My ska möta henne
utanför en affär för hon ska få ett par nya långbyxor. Mamma
har bråttom och kommer som vanligt halvspringande. Hon
tar fram en näsduk ur handväskan, spottar på näsduken och
gnider bort smuts från Mys ansikte. Näsduken luktar illa.
Mamma har börjat att röka. Inga långbyxor som My provar
passar bra. De som sitter fast i midjan är alldeles för korta i
benen och de som är lagom långa lämnar en stor bulle av tomt
tyg där rumpan ska vara. De hittar till slut ett par som sitter
något sånär och de är dyrare än de som saknar passform. My
tycker ändå att byxorna är fina. My är väldigt smal, ja rentav
mager. När mamma ska betala frågar expediten efter makens
namn och då fräser mamma att hon är frånskild. Det är för-
sta gången My hör detta främmande ord och hon kopplar
inte ihop det med att hennes pappa har försvunnit. Barnen